

Nadbiskup Alojzije Stepinac na Mariji Bistrici 13. srpnja 1941.

Ne može se pjevati “Rajska Djevo, Kraljice Hrvata” i smišljati zlo protiv bližnjega!

Ako dakle hoćemo da budemo pravi štovatelji Majke Božje, i ako hoćemo da računamo sa sigurnošću na Njezin sveti zagovor, bilo za sebe, bilo za obitelji, bilo za našu domovinu Hrvatsku, koja nam je toliko na srcu i čiji su sinovi upravo ovdje nalazili utjehe u teškim danima prošlosti, onda valja da mrzimo na grijeh i opačinu i na sve ono, što nije u skladu sa zakonom Božjim.

Kad je glavar jedne redovničke družbe ležao na samrti, i njegova se redovnička braća okupila oko njegove smrtne postelje, reče mu jedan od braće: “Oče, mi ne sumnjamo, da si ti na putu u nebo i da ćeš naskoro ući u vječni život. Zato te molimo, ne zaboravi nas, i budi nam zagovornik kod Boga!” A on ih pogleda blago ali i ozbiljno i reče im: “Pokažite se toga dostojni, da mogu za vas posredovati kod Boga. Onda ću vam rado ispuniti molbu!”

Više od dvjesto i pedeset ljeta obavlja se svake godine zavjetna procesija grada Zagreba na Mariju Bisticu. Samo sveznajućem Bogu znane su brojne hiljade vjernika, koje su u tom razdoblju dolazile u ovo starodrevno svetište Majke Božje. Jedni da traže zdravlje, drugi utjehu u nesreći, treći pomoć u nevolji i tako redom, kao što svjedoče ove brojne slike u arkadama. I nijedan sigurno od tih hodočasnika nije ni za čas posumnjao, da je kod Boga Ona, kod koje je došao tražiti pomoć - Majka Božja! Jer ako nisu sumnjali o običnim svecima, kako bi mogli i na čas sumnjati o Onoj, za koju veli sv. Toma Akvinski: "Blažena Djevica, po tom što je Majka Božja, ima neko beskrajno dostojanstvo po beskrajnom dobru, koje je Bog, i s te strane ne može nešto biti bolje, kao što ne može nešto biti bolje od Boga!" (qu. 25 a. 6 ad 4). Ne sumnjamo o tom ni mi. I zato već godinama dolazimo amo i u Njezine svete ruke polažemo svoje brige i jade, da ih predoči Bogu i posreduje za nas. A znate li, kad se možete nadati Njezinom uspješnom zagovoru? Onda, kao što je rekao onaj sveti redovnik na samrti, onda, kad se pokažete dostojnim Njezina zagovora. A znate li, koja je to norma, po kojoj se prosuđuju pravi štovatelji Majke Božje, koji mogu računati na Njezinu sigurnu pomoć? Označio nam ju je najbolje kralj David riječima: "Qui diligitis Dominum odite malum! – Koji ljubite Gospoda mrzite na zlo!" (Ps 97, 10). A ja moram to isto da doviknem svima, koji bi htjeli da se pokažu pravim štovateljima Majke Božje i hoće da računaju na njezinu pomoć: "Qui diligitis Dominam odite malum! – Koji ljubite Gospu, mrzite na zlo!" Pa ako će tkogod reći, da je ipak uslišala i tolike grješnike, a ne samo pravednike, odgovorit ću: jest, uslišala ih je, ali samo zato da postanu bolji. Magnet privlači željezo, ali mu daje i svoju kakvoću. I Majka Božja privlači grješnike i željno ih privlači, ali samo zato, da skine s njih hrđu grijeha i obrati ih k Bogu. To dakle ima biti pravi cilj i glavna svrha hodočašća, da se poslužim riječima Izaije proroka: "Et iste est omnis fructus ut auferatur peccatum – I to je sav plod, da se odstrani grijeh!" (Iz 27, 9). A koji bi činili protivno, nisu štovatelji Majke Božje, nego neprijatelji su duši svojoj!" (usp. Tob 12, 10).

Neka dakle ovogodišnje naše hodočašće Majci Božjoj bude u znaku tvrde odluke – radije umrijeti nego grijehom vrijeđati Nju i Njezinog Božanskog Sina. Neka ovogodišnje naše hodočašće bude pod geslom: "Koji ljubite Gospu, mrzite na zlo!"

Izgleda kao da je današnje čovječanstvo izvrnulo ovaj smisao i kao da mu je geslo: Koji ljubite zlo, mrzite na čovjeka! Koji ljubite zlo, mrzite na Boga i na Gospu! Ali mi ne možemo tako. Jer u čovjeku, kakav god on bio, gledamo sliku Božju, za koju stoji pisano: “A ja vam kažem, da će svaki, koji se srdi na brata svoga biti kriv sudu. A tko reče bratu svome raka, bit će kriv skupštini. A tko reče budalo, bit će kriv paklu ognjenome. Ako dakle prineseš dar svoj na oltar i ondje se sjetiš, da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi ondje svoj dar pred oltarom i idi prije te se pomiri s bratom svojim, pa onda dođi i prinesi dar svoj!” (Mt 5, 22s.). Ono, dakle, na što moramo mrziti, nije čovjek nego grijeh. Ako dakle hoćemo da budemo pravi štovatelji Majke Božje, i ako hoćemo da računamo sa sigurnošću na Njezin sveti zagovor, bilo za sebe, bilo za obitelji, bilo za našu domovinu Hrvatsku, koja nam je toliko na srcu i čiji su sinovi upravo ovdje nalazili utjehe u teškim danima prošlosti, onda valja da mrzimo na grijeh i opaćinu i na sve ono, što nije u skladu sa zakonom Božjim.

Prvi je razlog taj, što je grijeh jedino pravo zlo i za narode i za pojedince. Što on znači u životu jednog naroda, najbolje nas je poučio sam Bog, kad govori u Svetome Pismu: “Pravda diže narode, grijeh pak čini narode nesretnima!” (Izr 14,34). Neka dakle našu narodnu sramotu, bogumrsku kletvu, zamijeni poštivanje svetoga Imena Božjega. Neka našu narodnu sramotu, bijelu kugu, zamijeni svetost obiteljskog života. Neka našu narodnu sramotu, razdor, mržnju i svađu, zamijeni iskrena bratska ljubav. Neka našu narodnu sramotu, pijanstvo, zamijeni trijezan društveni život.

Može li se govoriti o iskrenoj pobožnosti prema Majci Božjoj, kad netko u isto vrijeme, dok Nju časti bilo pjesmom bilo na drugi način, smišlja, kako će prevariti bližnjega svoga ili ga oštetiti na imetku ili časti? S pravom dakle kažemo sa pobožnim psalmistom: “Koji ljubite Gospu, mrzite na zlo!” To je jedini pravi znamen našega iskrenog štovanja Majke Božje i naše ljubavi prema Njoj.

Grijeh je jedino pravo zlo i najveća nesreća i za pojedinca čovjeka. Najveće zlo zato, jer ga lišava najvećeg dobra, Boga. Najveće zlo zato, jer nosi sa sobom sva druga zla, i na ovom i na drugom svijetu. To je dakle pravi razlog zašto nas opominje prorok: “Koji ljubite Gospoda, mrzite na zlo!” To je razlog zašto i mi velimo: “Koji ljubite Gospu, mrzite na zlo!”

Drugi je razlog taj, što bi inače sva naša pobožnost prema Majci Božjoj bila neiskrena. Mi nazivamo Majku Božju svojom Kraljicom. Mi smo joj toliko puta zapjevali pjesmu – Zdravo Djevo, Kraljice Hrvata! Može li se govoriti o iskrenoj pobožnosti prema Majci Božjoj, kad netko u isto vrijeme, dok Joj tako govori i pjeva, misli, kako će se osvetiti svome bližnjemu, koji je dijete Božje kao što je i on, i koji stoji pod zaštitom Blažene Djevice, kao što stoji i on? Može li se govoriti o iskrenoj pobožnosti prema Majci Božjoj, kad netko u isto vrijeme, dok Nju časti bilo pjesmom bilo na drugi način, smišlja, kako će prevariti bližnjega svoga ili ga oštetiti na imetku ili časti? S pravom dakle kažemo sa pobožnim psalmistom: “Koji ljubite Gospu, mrzite na zlo!” To je jedini pravi znamen našega iskrenog štovanja Majke Božje i naše ljubavi prema Njoj. Ali to je istodobno i najsigurniji znamen, da ćemo Je naći sklonu, da našim molbama izađe ususret, i da nam bude moćna i uspješna zagovornica kod Boga. Jer ako itko od stvorenja, a to ona može da kaže sa svetim Pismom: “Qui me invenerit inveniet vitam et haunet salutem a Domino! – Tko mene nađe, naći će život, i crpsti spasenje od Gospoda!” (Izr 8, 35).

Konačno, ta naša borba protiv zla, ta mržnja na grijeh i opačinu ne smije biti samo nešto časovito, nego mora biti nešto trajno, ako želimo trajnu Njezinu Majčinsku zaštitu. Kad su mogli ostati pobjednici nad svojim strastima toliki sveci, možeš i ti! Tako je tješio sebe sveti Augustin i to proveo u život: “Ako su mogli ini i ine, možeš i ti Augustine!”

Tamerlan, glasoviti vladar Mongola, iza prvog pokušaja da osvoji strane zemlje, vratio se potučen. I dok je sjedio ozlojeđen u šatoru, opazi mrava, kako s mukom, ali izvanredno ustrajno, gura pred sobom zrno, veće nego je bio sam. Ali najednom naiđe na zapreku. Valjalo je da prijeđe preko jednog kamenčića. Pokušao je jedanput, pa drugi put, pa treći put, ali se toliko puta natrag srušio. Nakon mnogih pokušaja ipak konačno pređe ne samo sam, nego je izgurao i svoje zrno. Kad je to Tamerlan vidio skoči kao lav na noge. Ta on je istom jednom pokušao da osvoji daleke zemlje, pa da bi se dao posramiti od mrava. Probudila se u njemu odlučna volja, koja ga je vodila nečuvenim uspjesima.

Eto što su u stanju ljudi napraviti za taštu zemaljsku slavu! A mi zar da budemo kukavice i polovični ljudi u pobijanju onoga, što je tako mrsko Božjoj Majci, u pobijanju vlastitih strasti, u borbi protiv grijeha, bez čega su jalova i

neiskrena sva hodočašća i štovanje One, koja je bez grijeha začeta? Tim više što u toj borbi nismo osamljeni, nego tu najprije nailazimo na Njezinu djelotvornu pomoć. Zato Ju često i zazivamo u himnu riječima:

**Veze grijeha ništi,
Ozdravljaljaj sljepoću,
Uklanjaljaj teškoću,
Sva nam dobra išti!**

I nema sumnje, da ćemo u tom iskusiti Njezinu pomoć, kao što su je već iskusile hiljade onih, koji su prije nas dolazili u ovo svetište Majke Božje, s raskajanom dušom i otvorenim srcem. S toga završavamo s molitvom istoga himna:

**Daj da čisti sretno
Žićem putujemo,
K spasu prispijemo
U veselje vječno! Amen!**

Nadbiskup Alojzije Stepinac
Marija Bistrica, 13. srpnja 1941.